

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde» Rom. 11,6.

I dag er det født dere en frelser!

Av Johannes Daasvand

Hvem er det som trenger en Frelser? Det er de hjelpeløse som ikke kan greie seg selv ut fra den faren de er i.

Slekten var hjelpeløs.

Synden hadde skilt hele slekten fra Gud.

Avmektig, redningsløst fortapt var alt som menneske het. Og du og jeg var med der.

Det som var sant om slekten, var og er sant om det enkelte menneske.

Så sendte Gud sin egen Sønn til verden som en frelser. Ikke som lærer eller veiviser først og fremst, men som en frelser. Stans nå i dag for hva som ligger i dette navnet for oss - for deg.

En *frelser*. –

Til slutt skal Han frelse sine inn i den evige herlighet.

«Frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til troen,» sier apostelen. Rom. 13,11.

Hvilken frelse er det han tenker på?

Jo, det er frelsen ut fra denne verden. Frelsen fra den nærværende og iboende synd. Frelsen fra dette fornedrelseslegeme.

«For vårt rike er i himlene, og derfra venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser,» sier Paulus. Tit. 3,20.

Vi ser av dette at det er et stort frelsesverk som den Herre Jesus tok på seg da Han steg her ned i vår slekt og ble vår frelser.

Han frelser en fortapt synder like fra helvetes porter og inn i den himmelske herlighet.

Det er Hans verk alene. Vi kan bare ta imot og la oss frelse og lede av Ham.

«I dag er det født dere en frelser!»

Er Han blitt din frelser? Han er min frelser. Han tok imot meg i min tidlige ungdom. Han har bevart meg til i dag, og jeg tror at Han som begynte en god gjerning, skal fullføre den til sin dag.

Må Han også bli din frelser? Det er min bønn mens jeg skriver dette.

Oppfylt nåde – og verdens hat!

Av Carl Essendrop

Hør! «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i menneskers Guds velbehag!»

Det var englenes jubel i juleaften. Det var det gledelige rop, som i går (julaften) lød omkring, der hvor Kristi navn nevnes - som klang dypt i hver dens bryst som i sannhet gleder seg i Gud, sin frelser.

«Fred på jorden!» Det var jo ikke bare et ønske, enn ikke bare et løfte, som ble båret frem for menneskenes barn av de hellige engler; det var et takkerop til nådens og barmhjertighetens Gud. «Nå er det fred på jorden!»

I juleaften fødtes Han, som er fredens likesom Han er livets fyrste - fødtes for å skaffe fred ved sitt verk - fred i ordets dypeste og fulleste forstand.

Av naturen er vi ufredens og angstens barn, som skjelver for Ham som er syndens fiende og vår dommer. Av naturen ligger vi i den bitreste splid med oss selv - vi går omkring med et hjerte som er sønderrevet av de forskjelligste følelser og begjæringer, som strider mot hverandre - og derfor er det også ufred mellom oss og våre brødre.

Men Gud har sagt: «I dag er det født dere en frelser!» Og dette ord bærer freden i seg, gir enhver som mottar det, den evige fred. I Kristus er Gud vår forsonede, vår nådige, barmhjertige, inderlig kjærlige Far. I Kristus er vi Guds arvinger, meddelaktige i Hans herlighet.

Kristus Jesus har sagt: «Fred gir jeg dere, min fred gir jeg dere!» Hans fred legger seg mild og kvegende over deres hjerter som mottar den, slik at det blir stille og godt der inne og alle sjelens begjæringer går opp i den ene: å eie Herren og frelsen i Ham!

I Hans sanne menighet råder enighetens og samdrektighetens Ånd. Det er godt å være tilhuse i fredens bolig - det er godt i fred å lukke øyet, når vi skal vandre herfra - salig å våkne hinsides graven til fred. Derfor: Ære være Gud i det høyeste! Ære være Faderen og Sønnen og Ånden for fred på jorden!

**Vår takk vi vil frembære da,
Ennskjønt den er kun ringe.
Hosianna og Halleluja
Skal alle vegne klinge.
Guds ark er kommet i vår leir;
Ti synger vi om fryd og seir.
Vi synger om den søte fred,
Så helvete skal skjelve ved
Vår julesang å høre.**

Men – er det fredsbud, dagens tekst bærer til oss? Kan vi glede oss i julens fredstanker, når vi følger de betraktninger som dagens hellige ord føder? Teksten er vel ikke i strid med juletanke? Måtte ikke dens betraktning forstyrre vår juleglede!

Guds julegave!

Av J. Riddervold

Når Guds menighet holder fest, da er det ikke bare noen store opphøyde tanker vi holder frem i helleglig begeistring. Nei, vi holder fest, fordi vi har funnet det et menneskehjerte trenger, funnet det vi kan leve på i liv og død.

Julebudskapet ble første gang forkynt, ikke av mennesker, men av engler. Og budskapet er, at Gud er blitt menneske for å bli vår frelser. Hva verd har da dette budskap for menneskelivet?

Å venner, det har et uendelig verd.

For det har åpenbart oss *hvem* Gud er. Vi hadde ellers aldri visst det. Ved Betlehems krybbe er det skrevet med klarere skrift, enn om det var skrevet med lysende stjerneskrift på himmelen: «Gud er kjærlighet.» Vi er elsket av Gud. Er det ikke nettopp dette vi trenger

– å kjenne Guds hjerte slå for oss, å kjenne Gud som vår barmhjertige Far, som vi kan tale ut med, som vi kan gråte ut og finne hvile hos - for vårt hjerte banker tungt.

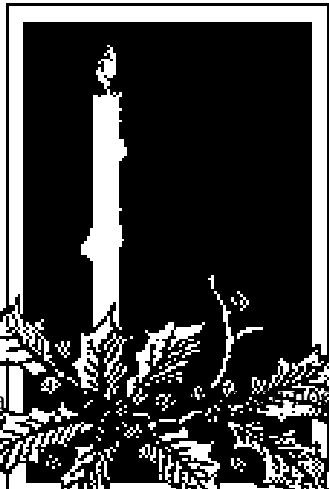
Men banker da virkelig menneskets hjerte så tungt? spør du. Du kjenner kanskje ikke til disse tunge pulsslag, du finner livet lett og lyst - ja mange flagrer fra blomst til blomst og synes ikke å føle noe videre av

trykk og savn. Kanskje noen også sier: «Vil jeg ha meg en andaktsstund, trenger jeg ikke å høre kirkens klokker, som kaller til Guds hus. Der ute i naturens store tempel – der er min Gud, der ser jeg Guds store gjerninger i den sommerkleddede natur eller under den stjernebesådde himmel.»

Kjære venn, kan dette virkelig forslå til å stille ditt hjertes trang? Vel er det stort, det vi ser i naturen - for både himlene og jorden forteller Guds ære. En av de største tenkere (Kant) har sagt, at han ikke blir trett av å beundre to ting, nemlig samvittighetens lov inneni oss og stjernehimmelen over oss.

Ja vi ser på himmelen, hvor uendelig stor Gud er, og vår tanke kan ikke fatte en slik majestet. Men hva hjelper det oss å se Guds allmakt, hvis vi ikke vet

noe mer? Hvis vi ikke vet, at den Gud som er så stor og herlig, elsker oss, og at Hans makt står i Hans nådes tjeneste. Gå ut i naturen når du har sorg, når ditt hjerte er som det ville briste under smerte og trykk. Hører du noe trøstende ord der - som kan stille din gråt? Nei, hva som ellers kunne fryde deg, gleder deg

ikke mer i sorgens stund. Stjernene er tause og kalde - også de yndigste blomster er sorte for deg i sorgens tid. Der ute er ingenting som kan hjelpe deg i din sorg. Du trenger å hvile ved et faderhjerter, som bor over stjernehæren.

Jeg har talt om sorger. Men det er noe som tynger mer enn noen jordisk sorg. Har du fått se dine mange fall, har du fått kjenne dommen i ditt hjerte over dine onde og lave lyster, har du fått se det du har forsømt i ditt liv – hvor skal du da gå hen med din urolige samvittighet, med ditt engstelige sinn, med din synd og skyld? Var ikke Gud kommet i Kristus så ville himmelen ha vært lukket over oss som en kobbermur. Om vi i frykt og beven ville rope opp til himmelen, så ville vi ikke høre noe svar - det var bare fortvilelse tilbake for oss, og fortvilelse er helvetes forgård.

Men Gud være takket, nå er det åpenbart, *hvem* Gud er. Nå har Jesus åpnet oss veien til Guds hjerte. Den høye og allmektige tilbyr oss sin nåde. Vi tør tro at Han tilgir - og vi kjenner Hans nådes varme i vår sjel. I barnet i krybben ser vi, at Gud fra evighet har hatt kjærlighetstanker over den falne slekt. Lege-middelet var uttenkt, før sykdommen kom. Jesus er kommet og er gått inn

under våre byrder, har fridd oss fra Guds vrede og den onde samvittighetspine. Hva solen er for jorden, er Han for menneskeslekten. Tenk deg, om solen opphørte å sende ut sitt skinn og sin varme, alt ville da ha vært innhyllet ikke bare i et engstende mørke, men alt ville innen en kort stund være is, ørken og død.

Barnet i krybben er verdens lys, og «lyset er menneskenes liv.» Veien er åpnet til samfunn med Gud, og samfunn med Gud er din sjels trang. Så stort er vi skapt, så høy er vår sjels adel, at vi først finner hvile i livet i Gud. Og dette liv er i Ham som ble kjød.

Besku da i dag Guds store gave til oss på den første julefest. Guds enbårne Sønn er gaven - større gave kunne ikke Guds kjærlighet gi. Og Sønnen, Han som er «herlighetens avglans,» blir alle menneskers tjener - Han gir sitt liv hen i fattigdom, i lidelse, uavbrutt lidelse, og til sist i døden på korset.

Større offer kunne ikke Sønnen bringe.

Besku da gaven og la det lyde i ditt hjerte som en lovsang: «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så Hans herlighet, en herlighet som den enbårene Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.»

***I dag er det født dere en frelser, som er
Messias, Herren - i Davids stad. Luk 2,11***

Sanne kristnes eller troende sjelers rette julegleder

Av Lorenz Chr. Rezius

Les: Luk. 2, 33 – 40

Den troende kristen høytidelig holder denne sin frelsers fødselsdag med en inderlig glede, fordi han på denne dag har fått del i barneretten hos Gud.

Ser han på sin egen fødselsdag, må han skamme seg og tenke: - akk! - da fødtes en så stor synder, et usalig verdens og fortapelsens barn - ja han kunne ha grunn til å forbanne den dag likesom Job, dersom ikke Jesus hadde latt seg føde til verden. - Men nå har Han nettopp ved sin hellige fødsel sonet for hans syndige fødsel, og vunnet ham adgang til å bli Guds barn, slik som Guds Sønn selv ved det er blitt hans bror og slektning, og har ikledd seg hans natur, hans kjød og blod. - Og derfor heter det: «Alle dem som tok imot Ham, dem gav Han rett til å bli Guds barn.» (Joh. 1,12).

Hva ser da mennesket i dette barn? - akk, det naturlige øye ser ikke noe annet, enn et fattig, ringe og foraktet menneskebarn - men troens opplyste øye ser langt mer - det ser i dette barn et guddommelig lys, som opplyser verden, et Guds Lam som bærer verdens synd, en forsoner, en forløser, en hjelper i nød, en lege, en trøster, en tilflukt for alle elendige, et alt i alle.

Den som altså merker at han er blind og går i mørket, skulle han ikke glede seg over lyset? Den som føler at han

er fanget, bundet, såret, fordervet av synden, på alle kanter ussel og fattig, skulle han ikke glede seg over Jesus, som er født for å hjelpe ham imot alt dette? (Jes. 61, 1-3).

- Må han ikke glede seg, når han ser Ham, og tenker: Nå behøver jeg ikke å gå i fortvilelse og angst over mine synder - denne Jesus er født til verden for å ta dem på seg! - Denne Jesus skal betale all min skyld hos Gud! - Denne Jesus skal la sitt blod flyte til min forsoning, renselse og rettferdiggjørelse! -

Å ja, så høyt skal Han elske meg, at Han skal late sitt liv og gå i døden for meg.

Denne Jesus som nå selv gråter som et annet lite barn, Han skal med sin husvalende nåde trøste mitt hjerte og tørke av mine tårer! - Dette barn som nå selv er hungrig og tørst, skal ikke bare sørge for mitt legemes opphold, men også fylle min sjel med liv og overflod! - Dette barn som nå selv ligger svøpt i usle kluter, skal skjenke meg salighetens klær og rettferdighetens kjortel! - Dette barn som nå selv ligger i sin ringe stall, skal berede meg plass i herlighetens rike! - Dette barn som nå selv er stedt i fattigdom, skal gjøre meg rik, og åpne alle nådens skatter for meg! - Dette barn som nå synes svakt og avmektig, skal bli meg en sikker tilflukt,

en kraftig beskyttelse, en sterk hjelp, et fast vern i all nød og plage, i all møyе og bekymring, som kan møte meg.

Alt dette ser troens øye i dette barn. - Over alt dette gleder den troende kristen seg. Han ytrer sin glede så godt han kan - han tar denne lille Jesus i troen på sine armer, han kysser Ham, han velsigner Ham, han gråter av glede over Ham, han takker Gud hjertelig, som har gitt ham denne sin Sønn. - Hans hjerte slår

til Guds pris - hans tunge synger til Guds pris - hans tårer flyter til Guds pris - hans hender oppløftes til Guds pris - hans knær bøyer seg til Guds pris!

Hans legeme og sjel fryder seg i Gud over all denne salighet. Han gjemmer denne skatt dypt i sitt hjerte, og ber Den Hellige Ånd å besegle den slik, at aldri noen ting må berøve ham den - at han aldri må miste den.

For oss *alle!*

Av Johannes Ev. Gossner

Hyrdene vendte så tilbake, og de priste og lovet Gud for alt det de hadde hørt og sett, slik det var blitt sagt dem. Luk. 2,20

Ja, også vår munn være full av lov, og vår sjel full av takk for alt det som vi av hele denne historie vet og leser. For Han er, Gud skje lov! - ikke bare født for hyrdene i Betlehem - Gud har gitt Ham hele verden, alt folket, alle syndere. Den som tror det, han har Ham, han tør glede seg slik over Hans fødsel, som om han hadde vært til stede der, som om Han var født for våre øyne i dag, som om Han lå i vårt skjød, som om Faderen selv la Ham i våre hjerter, og med Ham all den frelse og salighet som vi mennesker behøver og kan ønske oss.

Var Han ikke blitt født, ville vi alle forblitt fortapte – fortapte uten håp og uten redning.

I Ham er Guds hjertelighet og menneskevennlighet åpenbart oss - ved Ham kommer vi nær Gud, kommer til Gud Fader og blir én ånd med Ham.

Skulle vi ikke da uten opphør love og takke? Lov Herren, min sjel, og glem ikke det gode Han har gjort deg! Gi deg hen til Ham, likesom Han har gitt sin Sønn hen for deg og med Ham gitt deg alt! Amen.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere. Joh 14,18

Velsignede Jesus! Hvor din nær-
værelse dog helliger prøvelsen,
tar bort ensomheten fra sykevær-
elset og smerten fra dødssengen!

Du skinnende morgenstjerne! Så
kostelig som du er til enhver tid, så er
du likevel aldri så kostelig som på den
mørke og skyfulle dag.

Det er vel verd å tåle sorgens bitter-
het for å få kunne nyte denne trøst,
som du har lovt. Du sorgens mann,
hvor er du ikke vel skikket til å være
min trøster, til å tørre av mine tårer, du
som selv har utgytt så mange!

Hva er *mine* tårer - mine sorger -
mitt kors - mine tap sammenlignet med
dine, du som har utgytt først dine tårer
og deretter ditt blod for *meg*? Alle
mine sorger og smerter har jeg fortjent
- ja, mer enn fortjent - men hvor for-

skjellige, du lyteløse lam, var ikke de
smerter som sønderrev ditt hellige
bryst. Hvor søt er ikke den trøst som
du har lovt den trøstesløse, når jeg
tenker på at den kommer fra en all-
mektig *medlidende* - en bror, født til
smerter, en venn som er mer trofast
enn en bror. - Fra en som kan si: Jeg
kjenner dine sorger! Fra en som «ved
at Han selv har lidet og er blitt fristet,
kan komme dem til hjelp som blir
fristet.» (Hebr. 2,18).

Min sjel, still din smerte! Det finnes
ikke noen sorg, som kan møte deg,
uten at Jesus har en trøst i sitt nådens
skattkammer, som passer nøyaktig for
deg.

Under alle mine sorger skal din trøst
fryde min sjel!

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

***Kom til oss, du himmelske due, Du milde Guds Ånd kom her ned,
Så klart vi i Skriften kan skue; At Kristus for syndere led!***

Frigjørelsens glede!

Av Jakob Traasdahl

Hyrdene der ute på Betlehems marker var visst slike elendige, som «lengtet etter Israels trøst.»

Hvor underlig! Den himmelske herold utkårer seg disse fattige hyrder til å være de første som skulle få høre om «den store glede, for alt folket.» Og himmelens hærskarer verdiger disse ringe folk et besøk og istemmer en herlig jubelsang for dem.

Sannelig, vår kjære Gud vender opp og ned på alle ting her i denne verden. Hvorfor gjaldt ikke disse besøk yppersteprestene og tidens toneangivende religiøse ledere? Akk, Han visste, at det ikke var rom for Ham hos dem.

Mens disse fattige hyrder, innhyllet i nattens mørke, holder nattevakt over sin hjord, står plutselig en strålende herlig skikkelse for dem. «Herrens herlighet lyste om dem. Og de ble meget forferdet.» Men denne frykt går snart over i en salig forundring - for engelen sier: «Se, jeg forkynner dere en stor glede - en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser.»

En stor glede - ja, lovet være Gud! Julebudskapet har brakt stor glede til den arme jord. Når profeten Jesaja spår om denne herlige hendelse, bryter

han ut: «Det folk som du før ikke gav stor glede, lar du bli tallrikt. De gleder seg for ditt åsyn, slik en gleder seg om høsten, slik en jubler når de deler hærfang. For åket som tynget det, og stokken på dets skulder, driverens stav, har du brutt i stykker, som på Midians dag.» (Jes. 9,3-4).

Gud har beredt oss alle en stor glede, for engelen sa, at den skulle være «for alt folket.» Men hvorfor er det da så få som gleder seg? Svar: Fordi det er så få som kjenner til «åket som tynger,» «stokken på dets skulder» og «driverens stav.»

Disse uttrykk er lånt fra trelletjenesten, og betegner det ulykkelige slaveri under synden og under loven. Vi er «kjødelige, solgt til trell under synden.» Vårt «kjøds attrå er fiendskap mot Gud.»

Men vi er ikke alle ulykkelige som syndeslaver, skjønt syndens trelldom kan være hård og forferdelig nok. Ulykkelige som syndeslaver, skjønt syndens trelldom kan være hård og forferdelig nok. Ulykkelige blir vi først til gagns da, når lovens ris begynner å piske våre skuldre, idet den vekker våre samvit-

tigheter og truer oss med evig fortapelse. Ulykkelige til gagns blir vi først da, når Moses med sin driverkjepp er etter oss overalt, og vi må føle vår avmakt og syndebundethet i alt. Å, da kommer vi under en svær byrde. Synden blir oss en byrde som vi ikke kan få hvile for verken dag eller natt, og som truer med å trykke oss like ned i helvete.

Tenk, hvor gleden må bli stor, når man befris fra alt dette. Da går Herrens ord i oppfyllelse: «Da Herren lot Sions fanger vende tilbake, var vi som drømmende. Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubel.»

Og det blir ikke bare stor glede, det blir også nye hjerter og nye sinn til å tjene Herren i en frivillig ånd. En liten fortelling vil belyse dette.

Før slaveriet var avskaffet i Amerika, og menneskene ennå solgtes som kveg, hendte det en gang, at en rik manns sønn, hvis far var slaveeier, besøkte et slavemarked i sør. Blant de ulykkelige stakkarer som skulle selges som en annen vare, så han en kvinne som var mer ulykkelig enn alle andre. Hun kunne knapt holde seg oppreist, fortvilelsen sto malt i ansiktet hennes, og hun stirret med redselens blick på den mann som hun antok ville bli hennes nye herre. Ynglingen ble rørt over kvinnens nød. Han begynte å underhandle med hennes herre, ble enig om prisen og betalte ut hele beløpet. Nå gikk han til kvinnen og over-

rakte henne kjøpebrevet med disse ord: «Nå behøver du ikke å være ulykkelig lenger, du er frikjøpt, se her er fribrevet.» Kvinnen stirret opp i den unge mannens øyne og talte en hel del uforståelige ting. Budskapet var altfor gledelig til å være sant, syntes hun. Men da hun endelig fattet betydningen av den unge mannens edelmodige handling, ble hun aldeles ute av seg selv av glede. «Massa,» sa hun, «er det sant – er det sant?» «Ja,» svarte han, «det er sant – du er fri, og går nå hvor hen du vil.» Men hun foldet sine hender og kastet seg bedende ned for hans føtter og ropte: «Må jeg få være Massas tjenerinne i hele mitt liv. Mitt hjerte tilhører Massa, jeg vil gå med deg.»

En tid etter besøkte en misjonær den unge mannens hjem og iakttok en hel del slaver som arbeidet med bomull. Iblant de, for det meste ulykkelig utseende sorte fikk han øye på en kvinne, som nynnet på en sang og så så lykkelig ut. Han spurte den unge mannen om grunnen til, at denne kvinne var så lykkelig fremfor de andre. «Kanskje har trelletjenesten forvirret hennes hjerne,» tenkte han. «Jeg skal si dem hemmeligheten,» svarte den unge mannen, «denne kvinne er fri, derfor er hun så lykkelig.»

Var ikke denne kvinnes glede stor? Å, om julebudskapet kunne bringe deg, kjære leser, den samme frigjørelsens glede. Det gledelige er for alt folket, og

dermed også deg. Et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på Hans skuldrer. Han er født til å være din og min «frelsefyrste.»

Å, en forunderlig fyrste og et forunderlig fyrstedømme! «Han bærer Herre-

(fyrste)dømmet på sine skuldrer.» Som en øm mor bærer sitt hjelpeløse barn, slik vil Han bære deg; og det gjør Han med glede. «Og når Han har funnet den (sauen), legger Han den på sine skuldrer og gleder seg.»

Videre i fred

Av G. Amundsen

Les: Luk. 2, 25 - 32

Det er en alvorlig stund, når vi nå står i ferd med å si det gamle år farvel. Vi er igjen kommet et langt stykke fremad på vårt livs vandring, et langt skritt nærmere død og grav. Den tanke må i en slik stund trenge seg inn på oss med makt, at en gang, kanskje snart, vil vårt siste år, vår siste dag være til ende. Hvordan vil det da være med oss?

Hva har vi å gjøre for at denne stund kan bli god? Vår tekst viser oss dette. Den gamle Simeon står ved sitt livs ende med den glade bekjennelse: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred!» – For han hadde jo verdens frelser i sine armer - det var hans livs mål, hans høyeste ønske, å se Herrens salvede før han lukket sine øyne. Og han

fikk se Ham. Hva skulle han så ønske mer?

Har også du, kjære sjel, dette ønske, så skal det oppfylles også for deg. Du skal finne din frelser. Og har du Ham, da kan du ikke bare trede over fra det gamle og inn i det nye år i fred, men også - når det er Guds vilje - lukke ditt øye i døden, for du eier det evige liv i den Herre Jesus.

Så si da ikke farvel med det gamle år før du også har sagt farvel med din synd, din vantro og ditt fredløse hjerte - før du med troens armer har omfattet din frelser og sett Hans frelse. Men når dette er skjedd, da har du fred, fordi du vet, at om du lever eller dør så hører du Ham til.

Det gi oss Gud i Jesu navn! Amen!

Dette stykket av presten Johannes A. Barstad er virkelig verd å lese under bønn til Gud. Det er nemlig sjelden kost - særlig i vår tid! Anbefales på det varmeste! Red.

Jesu fødsel som et bilde på, hvordan et menneske må fødes inn i Guds rike.

Av Johannes A. Barstad 1857-1931

Les: Luk. 2, 1 – 14

Det er mangfoldige mennesker som går med den uriktige tanke, at de slik uten videre skal komme inn i himmelen. De mener de ikke er verre, enn at de tør gjøre seg et godt håp om det. Vel er de ikke syndfrie eller fullkomne - det være langt fra dem å mene det - men det som måtte mangle, det vil den nådige Gud ikke tilregne dem. Bare de kan få et godt sukk over sine lepper på det siste, så skal de vel få himmerike. Det tviler de ikke på.

Den samme gode tanke har de også om andre - det vil si, dem som de ikke har noe utestående med. Man får høre det når en er død. Da trøster de seg selv og andre og sier: «Å, jo visst fikk han da himmerike. Hvem skulle ellers få det om ikke han? Han var en god nabo og en rettenkende mann. Hadde alle bare vært så visse på det som han!»

Og så går de så sikre frem på sin livsvei, som de har gjort bred og makeilig - *går en evig fortapelse i møte*. For denne tanke, som de trøster seg til å leve sitt liv på, *den er vrang, grunnfalsk*.

Guds ord sier nemlig noe helt annet. Det sier: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike!» (Joh. 3,3).

Gudsordet taler om en omvendelse fra grunnen av, en fornyelse og grunnomdannelse av mennesket. Denne omdannelse heter å fødes på ny. Dersom ikke dette skjer med et menneske som ennå lever sitt naturlige liv, er det ikke redning, ikke frelseshåp. Det som er kjød, er kjød. Men kjød og blod skal ikke arve Guds rike. (1 Kor. 15,50).

Denne alvorlige tanke om det nødvendige i å fødes på ny, legger juleevangeliet – nærmere betraktet – frem for oss. Det handler om hvordan Jesus måtte fødes for å bli menneske, for å bli helt en av oss, bli delaktig i vår natur. I det ligger en påminnelse om at også vi må fødes for å bli som Ham - få del i Hans natur. For lovene er ens i Guds rike. Som Jesus ikke kunne gå som fullverdige mann inn i slekten, når Han på lovlig vis skulle være ett med den, men måtte finne seg i å fødes som barn, slik går heller ikke noen av oss fullverdige inn i Guds rike. Vi må bli som barn og fødes.

Vi vil betrakte

Jesu fødsel som et bilde på, hvordan et menneske må fødes inn i Guds rike.

Og vi vil nærmere se, at vi likesom Jesus (1) må stige ned fra vår herlighet og (2) bli helt barn, og så skal vi se (3), at det likesom julenatten ved Betlehem også blir englesang og glede over et hvert nyfødt Guds barns vugge.

1.

Om Jesus hører vi, at Han ble født av en ringe, fattig kvinne - ja endatil i en stall, svøpt og lagt i en krybbe.

Så dypt fornedret Han seg selv, Han som var herlighetens avglans og Hans vesens uttrykte bilden - ja Gud selv. Han steg ned fra sin herlighet, fra sin guddommelige makt og salighet. Han forlot sin Fars høyre hånd. Han var i Guds skikkelse, men holdt det ikke for et rov å være Gud lik, men fornedret seg selv, idet Han tok på seg en tjeners skikkelse, ble mennesker lik og fantes i skikkelse som et menneske.

Dette var nødvendig om Han skulle bli et menneske.

Men på samme måte er det nødvendig for ethvert menneske som skal fødes på ny, å stige ned fra *sin* herlighet. Man må ned fra den høyde man lever på i sine egne store tanker; man må gi avkall på sin egen storhet og rikdom. For Jesus sier: «Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv.» (Joh. 12,25).

Men folk har slett ikke lyst til å stige ned. De befinner seg så vel der oppe i sitt drømmerike, hvor de får være store herrer og nyte alt det kjødet higer etter. Der synes de å kunne råde for seg selv som de ønsker - og så vet de ikke, at Satan, som holder dem i gylne lenker, går bak dem og ler. De vet ikke at de er fanger og ufrie, de ulykkeligste av alle skapninger, fordi en evig fortapelse venter på dem.

Prøv deg nå, min leser, som har vitnesbyrdet i din samvittighet, at du ikke er født på ny – prøv deg, om ikke grunnen er den at du ikke har villet stige ned fra en eller annen høyde, hvor du befinner deg så vel. For selv om det i grunnen bare er én høyde, hvor alle uomvendte holder til - det selvgode, hovmodige hjertes høyde - så er det allikevel mange. For «Et fjell med mange tinder er Basans fjell» (Slm. 68,16), sier Gud om verdensmakten. Der er mange tinder, hvor de bygger sine reder - en her, en annen der. Måtte Gud få vise deg, hvor *du* har ditt.

Det er dem som sitter oppe på rikdoms- og velstandshøyden. De gjør med den rike mann (Luk. 16) sine time-lige eiendeler til sin avgud. Og så ser de seg selv så store og mektige midt i denne herlighet, som blomstrer omkring dem. De vil ikke stige ned. Og allikevel har Gud skrevet over deres husdør: «Hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» (Mt. 16,26).

Men så er det dem som gjør seg en

høyde av sin fattigdom. Nettopp det, at de har lite, er deres storhet og fortrinn. De kan slå seg igjennom med lite. De formår å bære både denne og hin nød og trang. Og så ser de ned på den rike, som har pengene å hjelpe seg med til alle ting.

Annerledes med dem som bare har seg selv å lite på.

Noen gjør seg en høyde av et liv i verdslig glede og syndens timelige nytelse. Andre gjør seg en høyde av et liv i savn og avkall på mange gode ting.

Noen gjør sitt hjem til en avgudshøyde, hvor de lever bare for seg og sine i et avstengt liv i egenkjærlighet. Andre nærer sitt hovmod i den enslige stand, idet de alene tjener og dyrker seg selv og sine luner.

Så har vi selvrettferdighetshøyden, hvor folk sitter naglet på sine gode gjerninger, sitt gode hjerte, sin bravhet og hederlighet og alt det som menneskene roser dem for. De kjenner seg åndelig talt så velberget. De mener at de sitter så høyt, at de når himmelen bare ved å strekke ut hånden.

Og endelig har vi visdomshøyden, hvor folk har gjort seg rede av sine kunnskaper. De vet og kan alt så godt, og det gjør de seg en ære av. De mener at denne kunnskap skal sikre dem himmelen.

Så kan atter andre – tvert imot disse – gjøre seg like høye tinder av sine tolleregenskaper, sin mangel både på rettferdighet og visdom.

Man kan i det store og hele neppe nevne noen ting, uten at mennesket kan gjøre seg en høyde utav det – like fra den fineste egenrettferdighet og til det å sette sin ære i sin skam. For alle som ikke har gitt Gud sitt hjerte, de hever seg over Ham, og derfor gjelder det å finne, hva det er de løfter seg med.

De sier: «Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og de vet ikke at de er usle og ynkelige og fattige og blinde og nakne.» (Åp. 3,17).

Arme menneske, du som har det slik! Du forfeiler ditt liv! Det er ikke redning for deg der oppe på høyden. Du må stige ned. Hør ropet fra Gud bak din rygg: «Dette er veien!» Vend om! Sølvplatene på dine utskårne bilder og gullplatene på ditt støpte bilde skal du da akte for urene. Du skal kaste det bort som et urent klesplagg. Ut med deg, skal du si til det...» (Jes. 30,22).

Ja, gid du ville gjøre det, stige ned fra din høyde og bli stående for Gud slik som du er, arm og elendig. Da skulle det bli noe nytt av deg.

Men du tenker kanskje at det er bakvendt dette, at du skal stige *ned* for å nå *opp* til himmelen. Du har fristet å stige opp, du. Saktens ikke opp på disse høyder som har vært nevnt her. Nei, du har sagt farvel til dem. Men du har forsøkt å gå frem i alt det som virkelig var godt. Du har forbedret deg. Du har holdt deg til Guds ord og bønnen. Og derfor har det også virkelig gått frem. Du har steget høyere opp, slik at du nå er nærmere Gud og himmelen enn før.

Kjære venn, jeg råder deg til å stige ned. For jeg skal si deg: Dette er ikke annet enn den samme selvrettferdighetshøyde som vi talte om. Det er din egen rettferdighet, du steller til. Og hvor høyt du enn kommer, om du så formår å bygge deg et Babelstårn, som rekker over skyene, når du aldri himmelen. Jesus sa til Nikodemus, da Han søkte å vise ham, hvor nødvendig det var å fødes på ny: «Og ingen er steget opp til himmelen uten Han som er steg- et ned fra himmelen, Menneskesønnen, som er i himmelen.» (Joh. 3,13).

Bare *en* av hele slekten har slik maktet å stige opp til himmelen i egen kraft, nemlig Jesus Kristus. For alle andre er det unyttig å forsøke på det. Han, det eneste rene, hellige menneske, som har oppfylt all rettferdighet – Han er steget opp. Og lovet være Gud! Han bortfører nå fanger, idet Han arbeider på å dra med seg så mange som vil følge, av Hans brødre etter kjødet.

Under Hans rettferdighets vinger skal det lykkes deg å stige opp. Men da må du først stige ned. Du må ikke lyve verken for deg selv eller Gud, men tilstå at du er skyldig, arm, uten dyd eller kraft, uten skikkethet for eller rett til Guds rike.

- Vil du oppgi din herlighet? Jesus oppga sin *virkelige* herlighet i Faderens salige samfunn, for din skyld. Skulle da ikke du ville oppgi en *innbilt* herlighet, som bare fører over deg en evig ulykke?

2.

Likesom Jesus, må vi bli helt barn.

Men Jesus steg ikke bare ned fra sin herlighet. Han ble endatil noe så ubetydelig som et barn - ja, et foster i mors liv. Hva nytte er det i et nyfødt barn eller et foster? Verdet ligger i spiren, i den evige kjerne og i det, det skal utfolde seg til. I seg selv er det uten støtte eller verd. Slik ble Jesus til intet for vår skyld, til et avmektig og ringe vesen. Han ga fra seg like til bevisstheten om seg selv, idet Han ble avlet i mors liv.

Slik må et menneske som skal fødes på ny, bli til intet, bli som det nyfødte barn, ja, som et foster i mors liv.

For alt liv begynner med et frø, ett egg, en spire, som er ganske ringe, ja, som ingenting å regne. Denne livslov gikk selv Jesus inn i. Og denne livslov må også ethvert menneske som skal fødes til det evige liv, gå inn i.

Her er noe som man vel har behov for å tenke over.

La oss tenke oss at et menneske er blitt vakt. Det forstår da straks, at det første vi har talt om, må skje, nemlig det å stige ned fra sin høyhet og herlighet. Ettersom synet for alvor blir opplatt for den fortapte tilstand, sier det farvel til de falske høyder. Det dømmer seg selv å være fortapt og skyldig. Men det andre: *Å bli til intet som det nyfødte barn* – det går senere å lære.

Erfaringen viser nemlig at nyvakte sjeler nå begynner å arbeide på sin egen fødsel. Nå er det angeren en må gjøre i stand; så er det syndefølelsen, som må bringes dypere ned; så er det hjertet, som må bli mer sannndru, og trangen som må bli dypere og mer oppriktig. Og allikevel står det tyngste arbeidet igjen: *Troen skal skaffes til veie.*

Man må tilstå, at dette er ikke så lite arbeid for det ufødte barn. Og enda kommer mer til. Kan man så undres over, at det går smått for mange å fødes til livet i Gud?

Som Jesus ble født - ikke fødte seg selv, og allikevel, all guddomsfylden bodde legemlig i Ham – så må et menneske bli født på ny. Barnet gjør ikke noe i stand til sin fødsel og bidrar ikke noe til det, bortsett fra dette at det lar seg føde. Slik gikk det til med Jesus og slik også ved vår åndelige fødsel til livet i Gud.

Du må stige ned fra din herlighet og bli stående skyldig for Gud, - men du må mer: Du må gi opp all egen makt, all medvirkning til din frelse, ja deg selv med. Du må la all tanke om å gjøre ferdig noe som hører til din fødsel fare.

Ja, men å oppgi meg selv, det er da å fortvile, sier du. Ja vel, men det er det du skal. Det var det Gud ville da Han kom til deg med sin strenge og hellige lovs krav. Han ville tilstoppe din munn og gjøre deg helt skyldig for Gud. Du skal nettopp fortvile over deg selv, bli i deg selv, hva du er, nemlig gudløs, ond, vantroende, død og kald. Da blir syn-

den virkelig synd, nøden virkelig nød, døden virkelig død - *men da blir nåden virkelig nåde.* Så lenge du selv ville ha en finger med, ble det ikke nåde. For gjennom Paulus har Gud så tydelig gitt til kjenne, at nåde og gjerninger er som ild og vann. Derfor kan den minste gjerning som blander seg inn her, gjøre nåden til intet. Men blir nåden til intet, da blir det heller ikke noe av en ny fødsel. For «av nåde er dere frelst.» (Ef. 2,8).

Hemmeligheten i evangeliet er nettopp dette, at Gud av fri kjærlighet forbarmer seg over den Han får forbarme seg over. «For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da Han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet.» (Rom. 8,3).

Alt som behøves til din åndelige fødsel, er således for lenge siden gjort i stand. Ja, fra evighet av har Han tenkt ut middelet til din frelse, og «da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at Han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår.» (Gal. 4,4-5).

Det gjorde nå Gud, fordi Han visste, at vi ikke kunne gjøre noen ting. Han handlet i frelsende kjærlighet uten å regne det minste med oss. Han ville så gjerne ha alle frelst, og så gjorde Han alt rede for alle. Han ga sin Sønn til all verden, Han, som er «en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» (1 Joh. 2,2).

«Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt. Men alt dette er av Gud, Han som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen.» (2 Kor. 5,17-19).

Men når det nå er slik, at Gud har gjort alt, så er det klart at Han fremdeles ikke kan regne med oss uten å forringe sin egen gjerning. Han vil være alene om frelsens gjerning; bare på den måte får Han gjøre sin nådegjerning full og hel.

Derfor bort med all egen hjelp, du åndelig utarmede menneske! Kast deg hjelpeløs ned for Jesu Kristi føtter, som Gud stilte frem som en nådestol i Hans blod! Vær som barnet som blir født! La deg føde til livet ved troen på Jesu død! Hold øyet festet på Ordet, og la Ånden komme over deg og den høyestes kraft overskygge deg! Godkjenn alt, som Gud har gjort i sin Sønn! Se på det Guds lam som bærer verdens synd! Bli liggende ved korsets fot så elendig og arm du er! La forsoningens blod overstrømme deg! La de blødende sår i det hellige legeme være ditt hvilested! La den store forsoningsgjerning gjelde som fullgodt vederlag også for deg! Sett nå engang din lit til Jesus og ikke gjør Ham til løgner! For «likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den

som tror på Ham, skal ha evig liv.» (Joh. 3,14-15).

Slik fødes et menneske på ny. Dette var Jesu egen anvisning til Nikodemus. Og den samme vei står i dag åpen for alle. For den har alt lenge vært banet. Men det er sant: Den ligger langt nede! Det er en lav dør, likesom døren til stallen, hvor Jesus ble lagt i krybben. Derfor holder det hardt for kjød og blod å bøye sin nakke og trede inn. Men Gud være takk, at det nettopp går til på denne måte! For da er det mulig for alle å fødes på ny. Gå derfor til krybben i dag, alle søkende! Lær der, at det er som slike som ingenting er, at dere fødes på ny. La underbarnet, forsøneren, Sønnen som er gitt oss, bli deres alt! Da fødes dere på ny og blir salige!

3.

Likesom julenatten ved Betlehem blir det også englesang og glede over ethvert nyfødt Guds barns vugge.

Så hører vi, at da Jesus var født ble det slik usigelig glede og sang. Englene måtte røre sine harper, alle de hellige ånder omkring tronen ble satt i bevegelse og samlet seg til et lovsyngende kor. Og det var som om himmelen ikke kunne romme all gleden. Derfor åpnet den seg, og en himmelsk hærs-kare fylte himmelrommet og sang ut over verden: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag!» Og grunnen til denne gleden lå uttrykt i denne lovsangs ord. Det var dette, at nå

fikk Gud sin ære, jorden fikk fred, og menneskene fikk Guds velbehag. Så mye lå i Jesu fødsel. Så mye brakte den med seg. Så mye lå svøpt i de ringe kluter.

Men på samme måte er det sang ved hvert nyfødt Guds barns vugge. Du vil nok få erfare, at du er ført inn i sangens tid. Din brudgom som kjøpte deg til Gud med sitt blod, sier nå til deg: «Stå opp, min kjæreste, du min fagre, og kom ut! For se, nå er vinteren omme. Regnet er dratt forbi og er borte. Blomstene kommer til syne på marken. Sangens tid er inne, og turtelduens røst har latt seg høre i vårt land.» (Høys. 2,10-12).

Og også denne sang begynner i himmelen. For Guds ord sier at det er glede i himmelen over en synder som omvender seg. Det er noe som blir nevnt i himmelen dette, at *du* er frelst. Det er noe som får englene til å røre sine harper. Men på ny åpner himmelen seg, og gleden strømmer ned. Den strømmer ned i ditt hjerte. Bryllupsgleden løfter deg. Du er i enkelte stunder som om du ikke var på jorden, men i himmelen. En himmelsk herskare synger omkring deg. Følelsen av dette kan være sterkere eller svakere, vare kortere eller lengre, men den er allikevel og må være hos enhver som virkelig har trodd frelsen i Jesu blod.

Men heller ikke på jorden er du alene om å glede deg. Alle Guds barn gleder seg med. For de forstår hvor stort det er, det som er hendt deg. Ja, du vil føle det som om all skapningen gleder seg

med. Du får erfare sannheten av profetens ord: «Med glede skal dere dra ut, og i fred skal dere føres frem. Fjellene og haugene skal bryte ut i fryderop for deres ansikt, og alle markens trær skal klappe i hendene.» (Jes. 55,12).

Og hva er så grunnen til denne glede? Er det det som sees?

Hva var det man så ved Jesu fødsel? En stall, en krybbe, et lite nyfødt barn svøpt i kluter, og to fattige mennesker, en mann og en kvinne. Var vel dette noe å se eller glede seg over? Ville én eneste av alle de store i Jerusalem spandere en time av sin nattero for å ta dette i øyesyn? Nei – for de søkte på menneskers vis det som er for øynene, det som gjelder for noe for vår kjødelige lyst, for våre hovmodige tanker. Men for englene og hyrdene var det noe overmåte stort å se. For de så med åndelige øyne. De så igjennom det ringe svøp og inn i dybden av det guddommelige innhold.

Slik er det heller ikke noe for øynene ved det nyfødte Guds barn. Det er bare en fattig synder som er kommet til kort med alt. Det er ikke noe utmerket ved ham. Han har ikke dyd eller dyktighet å vise frem på noe hold. *Han bare tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige.* Hva er her å se for verden?

Det samme som den selvhellige verden tok anstøt av på Jesu tid: - At tollere og syndere holder seg nær til Jesus. I sin fattigdom og vanmakt holder de seg nær til Jesus og har sin rikdom, kraft og

rettferdighet i Ham. «Er dette noe?» sier verden. «Ja, dette er det evige liv,» svarer Guds barnet; «det er rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. Det er Guds rike på jorden, det gjenfunne Paradis. Det er et nytt, salig liv allerede her på jorden, i hvilket man tjener Gud på en ny måte i Ånden, ikke på gammelt vis etter bokstaven.»

Nei, grunnen til gleden er, det man ikke ser med det kjødelige øye. Det øye som er opplatt av Ånden ser igjennom skallet, igjennom svøpet og inn i dybden av det guddommelige innhold. Det ser, at her har Gud fått sin ære, fordi Han ikke lenger står som løgner for dette menneske som har trodd Hans ord og gitt Ham rett i alle Hans gjerninger og tanker. Gud og Hans Sønn har fått all æren, fordi dette menneske lar forsoningens blod komme til sin fulle rett.

Det åndelige øye ser videre, at her har et menneske fått fred. Det har tatt imot det evige forlik, slik at Guds vrede ikke lenger hviler over det. (Joh. 3,36). Det er sluttet fred, fiendskapet i menneskehjertet er ihjelslått, og den fred som overgår all forstand har senket seg ned i sjelen. Og midt i all elendigheten og synden får man tro, at Guds velbehag

hviler over det menneske som har mottatt Sønnen.

Slik er det de samme store ting å glede seg over ved hver enkelt sjels fødsel til liv i Gud, som det var ved Jesu krybbe.

Og denne glede må du ikke kaste bort, du Guds barn! Men det vil så snart skje, når vi begynner å se med verdens øyne, med vantro og tvil. Da skjuler det seg seg for oss, det guddommelige innhold, det som vi eier i Kristus alene, og vi står og stirrer på svøpet og krybben og stallen – d.e. på vår synd, avmakt og utroskap. Da holder vi på å kaste bort frimodigheten, som har stor lønn. Men det må vi ikke gjøre.

Nei, la oss adlyde Guds ord, som så ofte formaner til glede. La oss glede oss i Jesus så mange som er innskrevet til livet i Jerusalem! La oss senke oss ned i dypet av den uendelige kjærlighet som gjorde at Han kom hit ned! La oss tro evangeliet og gi Gud all æren, så skal det også bli til noe med livet. - Det skal bli vekst av Guds rike inneni oss, av rettferdigheten, freden og gleden – ja, den fullkomne glede, en juleglede som varer ved til evig tid. Gi oss det for Jesu skyld, trofaste Far i himmelen! Amen!

Hjertelig takk!

til alle dere som har støttet bladet med gaver

og på annen måte i året som har gått.

Med ønske om en velsignet julehøytid og et rikt nytt år
for **alle** bladets lesere!

Utgiver.

Herren er min hyrde!

Av Einar Kristoffersen

1. En salme av David.

Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting. 2. Han lar meg ligge i grønne enger, Han leder meg til hvilens vann. 3. Han styrker min sjel, Han fører meg på rettferdighets stier for sitt navns skyld. 4. Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt. For du er med meg, din kjepp og din stav, de trøster meg. 5. Du dekker bord for meg like for mine fienders øyne. Du salver mitt hode med olje, mitt beger flyter over. 6. Bare godhet og miskunnhet skal etterjage meg alle mitt livs dager, og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider. Slm. 23, 1 - 6

Han befinner seg på fjellets tinde David her nå - på den aller høyeste topp og skuer utover.

Enhver kristen som har fått evangeliet åpenbart for sitt hjerte, kjenner til denne Taboropplevelsen, da hele landskapet under en likesom ligger badet i lys - du ser det så klart, Jesus er blitt forklart for dine øyne, du ser inn i Hans frelse, du «skuer inn i frihetens fullkomne lov,» som apostelen Jakob uttrykker det. (Jak. 1,25).

Da blir du dristig i din tro - altså, ikke dristig på grunn av din tro - men dristig i din tro, fordi den har sin grunn i Ham. Som David uttrykker det her: «Herren er min hyrde!» - Og så følger dristigheten på.

All dristighet som har sin grunn i noe annet, det kaller Guds ord, *overmot!*

Det kan være dristighet du har på grunn av din tro, som vi nevnte - du

synes *den* holder mål. Eller det kan være ditt kristenliv - eller ditt standpunkt for Jesus, som du jo har tatt! - Religiøse følelser, bønnesvar, osv.

Nei, David har fått åpenbart noe helt bestemt: «Herren er min hyrde!»

Herren sier et sted dette, til noen av dem Han er hyrde for: «Jeg, jeg er den som trøster dere. Hvem er du, at du frykter for et menneske som skal dø, for et menneskebarn som skal bli lik gress.» (Jes. 51,12).

Altså, hvorfor frykter du som har Herren til hyrde?

Det er *her* David har grunnen til sin dristighet. Jeg ser at jeg er Guds arving og Kristi medarving, og at ikke noe kan forstyrre eller ødelegge dette, for det har ikke sin grunn i noe ved meg, men i Hans nåde, og den er og forblir jo den samme.

Det er her du står i fare for det eneste som kan ta dette ifra deg, det er *van-troen* - at du vender deg fra det.

Gud tar ikke tilbake det Han har gitt - Han går ikke tilbake på sitt løfte: «Er vi troløse, så forblir Han trofast. For Han kan ikke fornekte seg selv.» (2 Tim. 2,13).

Da måtte Han jo gjøre Jesu gjerning ugyltig - noe Han verken vil eller kan!

Hva er den første tanke som slår deg, når du har vært troløs? Jo, *nå er alt tapt!*

Djevelen vil gjerne fyre opp under den tanke, slik at du beholder den - for hvis du beholder den, da er virkelig alt tapt. Ikke fordi du handlet troløst, men fordi du mistror Guds nåde som forlater misgjerning!

Eller han (djevelen), sammen med ditt eget religiøse hjerte sier: Nå må du ofre! - Nå må du angre dypt nok! - Nå må du virkelig gjøre en innsats, og vise at du tross alt mener alvor, om dette skal kunne bli godt igjen!

Er det sant? Nei, det fører deg bare enda lenger utpå. Da sier Guds ord, at du skal tro på Ham! - Ta din tilflukt til Ham, som ikke kan fornekte seg selv, men er trofast også da, når du er troløs. Tro på Ham!

«La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg!» - sier Jesus til slike urolige hjerter (Joh. 14,1).

Det er dette David har fått se inn i, og er kommet til tro på - derfor roper han så frimodig ut: «Herren er min hyrde, det mangler meg *ingen ting!*» (v.1).

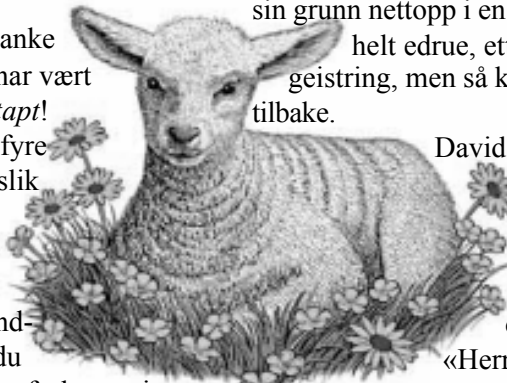
Tenk! - *Ingen ting!* Og dette er ikke noe David roper ut i en slik begeistring som har sin grunn i en følelsesrus, slik vi også kan si, når vi opplever å ha det særlig godt - at nå har jeg det akkurat som jeg vil ha det osv., - Nei, det har jo sin grunn nettopp i en *rus*, at vi ikke er helt edrue, ett øyeblikks begeistring, men så kommer hverdagen tilbake.

David derimot har fått se inn i en *sannhet*, noe som er der også når hverdagen og de tunge dagene kommer: «Herren er min hyrde!»

Og alle disse fine ting som han videre nevner i salmen, de er derfor også like sanne, til enhver tid! Lar Han meg oppleve vanskelige og turbulente tider - ja, så er det fordi Han vil føre meg til grønne enger og hvilens vann, til saftigere enger enn før, til dypere hvile.

Det kan aldri være til noe ondt, for, som David vitner her: «Bare - *bare* - godhet og miskunnhet skal etterjage meg alle - *alle* - mitt livs dager!» (v.6). «- *alle* mitt livs dager!» - Hver eneste en av dem!

Tror du dette? Det gjelder jo ikke bare David, det gjelder også enhver som har tatt sin tilflukt til hyrden Jesus! Jesu ord lyder: «Jeg er den gode hyrde. Den gode

hyrde setter sitt liv til for fårene.» (Joh. 10,11).

Så har Han elsket deg, at Han ikke engang sparte sitt eget liv. Det er hva du skal holde deg til, for det er sannheten! Hva kan vel være mer sant enn Hans eget ord!

Men om du skulle erfare å befinne deg på en slik høyde, som det David gjør her, vil du komme til å gjøre en erfaring - mange vil ha deg ned fra denne høyden. Og ofte er det velment. De tror at en slik tilstand er farlig. Det er fordi de misforstår - det er fordi de selv ikke er kjent med, hva dette er for noe. Denne høyde David befinner seg på her, det er ikke noe annet enn å stå på Golgata med et forklart blikk på det som foregår der!

Skulle det være farlig for ditt gudsforhold! Nei, da apostelen Jakob vitner om dette - å skue inn i frihetens fullkomne lov - så hør hva han da videre vitner om det: «- og *fortsetter* med det!»

Hørte du det? Og hvorfor skal man det, mon tro! Jo, hør hva han sier her: «- slik at han ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjør, han skal være *salig* i sin gjerning!»

Det er altså *dette* som er helliggjørelsens grunn - det er *her* det vokser! - Og altså ikke ved vårt eget strev.

Ja, men da er det vel om å gjøre at vi får et slikt blikk på Jesus, da vel! Ja visst, er det så!

En som lever her er ikke alltid på høyden i livet her på jord - slik som disse

som går omkring og alltid skal være så glade og ovenpå - hvilket kun er noe egenprodusert, kun en ny trelldom, et nytt åk, og bare hyklery - noe som lykkes best for grunne og overfladiske mennesker. - Nei, det kan være mang en trang, mørk og dyp dal å gjennomvandre, noe ikke minst David fikk erfare. - Men midt oppe i det hele, er du likevel på denne høyden, du har fått et anker som når innenfor forhenget - et som er trygt og fast som det står. (Hebr. 6,19).

Det er jo ikke en følelsessak det er tale om - noe som bare er der, når det *føles* slik. - Nei, det er en virkelighet! Det er noe som står fast, selv om himmel og jord forgår - noe som har sin grunn, sitt utspring og sitt anker, i den trofaste Gud selv.

Du vet, om Han brøt sitt løfte - noe vi ikke engang skal tenke oss, men bare nevne til hjelp for vår svakhet her - så kunne du, syndige menneske, anklage Ham!

Den dag vil aldri komme! - Hans løfte står fast! - Og Hans gjerning er allerede fullført!

Vil du ha denne Herre? - Vil du ha denne hyrde?

En sak står i alle fall fast: Han vil ha *deg*! Et blikk på Golgata burde være nok til overbevise deg om det. Det er dette du skal få bygge på, forstår du - ikke du for Ham, men Han for deg!

Nå har jeg ikke sagt så mye om enkelthetene David trekker frem og nevner her i salmen - det kan du fordype deg i

selv - hovedsaken for meg, har vært å få peke på *årsaken* til, at dette er vårt! - *Hvorfor* dette er vårt!

Har du nemlig ikke fått dette med deg, blir alt sammen som et riktignok vakkert maleri, det er stor glede i å betrakte, men tilhørende andre! - Som et vakkert dikt, uten noen fast grunn under - ja, som et fata morgana som blir borte den dagen du går inn i evigheten. - Med andre ord, et *bedrag*!

Dette er gitt til fortapte syndere, *i Jesus Kristus!* Disse som på grunn av sin egen blindhet, egen dårskap, og egen synd, må ha en hyrde! - En som kan holde en fast, fordi en alltid faller og farer vill! - Fordi en alltid roter seg bort.

De andre har sine egne tanker og meninger som hyrde. Og disse egne tanker og meninger kan en da gjerne kalle teologi! - Men teologi betyr jo, *læren om Gud!* Og det er jo bare Den Hellige Ånd, som ved Ordet, kan lære oss sant om Ham! Det er så visst ikke våre tanker og meninger.

La oss lære av David: - Se på Jesus! Slik som himmelens englekor synger om det julenatt: «I dag er det født dere *en frelser*, som er Messias, Herren – i *Davids stad.*» (Luk. 2,11). Det var *dette* David så, og som gav han en slik frimodighet! En slik *tillit!*

**Se på Jesus! Bare se på Jesus!
Alt er gjort! Gud har gjort!
Alt som gjøres skal!**

Syndernes forlatelse

Av Martin Luther

1. Dette emne er det *største* og *viktigste* i vår kristelige troslære.

----- ||| -----

2. Det er også det *aller vanskeligste*, både når det gjelder den rette *tileg- nelse* av det og den daglige *anvendelse* av det på seg selv.

----- ||| -----

3. Men det er ikke desto mindre et emne, som av de fleste mennesker, nemlig de døde og uerfarne, anses for å være *såre lett*, og som de raskt blir ferdige med.

----- ||| -----

NB! Holtanemøtene 2010 er planlagt til uke 30. Mer detaljer i neste nr. av bladet.

PORTO BETALT
PORT PAYÉ
NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Synderes og tolleres venn!

Av Marius Giverholt

For denne Gud er vår Gud evinnelig og alltid; Han skal føre oss ut over døden. Salme 48, 15

Vår Gud, de elendiges og fattiges Gud, synderes og tolleres venn! Hvor vanskelig det er for troen å klynge seg til dette salige «min Gud»! Især når hjertet er svakt og sykt, når syndebyrden hviler tungt på sjelen.

Men Han er jo ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse. Og ikke bare i denne stund, ikke bare i lyse timer, vil Han være vår far. Nei, evinnelig og alltid. Også i de mørke dager, i bedrøvelsens og usselhetens timer vil Han være vår Gud.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror:** 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org